

Въ скърбно ги сърдце впиеше ;
Тамъ дѣто баща и братя
Черни чернеятъ за мене !
Ахъ, мале, майко юнашка !
Прости ме и вечъ прощавай !
Азъ вече пушка нарамихъ
И на гласъ тичамъ народенъ
Срѣщо врагътъ си безвѣрни.
Тамъ азъ за мило, за драго,
За тебъ, за баща, за братя
За него ще се заговихъ,
Накъ какво сабя покаже
И честъта, майко, юнашка !
А ти га чуешъ, майно лѣо,
Че крушумъ пронѣй надъ село,
И момци вече наскочхътъ,
Ти излѣзъ, майко — питай ги :
Дѣ ти е чедо остало ?
Ако ти кажхътъ, че ази
Надихлъ съмъ съ куршумъ пронизанъ,
И тогазъ, майко, не плачи,
Нито накъ слушай хората,
Дѣто ще кажхътъ за мене :
„Нехрани-майка излѣзе.“
Но иди, майко, у дома
И съ сърдце всичко раскажи
На мойтъ братя неврѣстни.
Да помнятъ и тѣ да знаятъ
Че и тѣ братъ сж имали,
Но братъ имъ надна, загина,
За туй че клѣтникъ не трая